

PAASTUAJA 4. PÜHAPÄEV *Laetare*. Eluleib. 2. lugemisaasta.

Lugemine püha Johannese evangeeliumist 6. peatükist
Johannese 6: (1 - 13) 24–35 *Jeesus kõneleb tõelisest leivast*

JEEBUS ON ELULEIB

Joonas vaatas enda ümber. Niikaugemale, kui silm nägi oli inimesi. „Küllap on siin koos oma viis tuhat meest,“ poetas Joonas vanemale vennale Saulile.

Saul vaatas enda ümber. „Jah, oma viis tuhat meest ja naised lapsed veel peale selle.“

„Nii maitsvat leiba pole ma veel kunagi saanud, kui nüüd Jeesuse jüngrid meile jagasid,“ oli väiksem vendadest õnnelik. „Ja need küpsetatud kalad! Ütle, Saul, kas siis Egiptusest välja tulles oli rahval ka nii hea süüa, mida Jumal neile jagas? Mooses palus ju ka Jumalalt, et rahval oleks mida süüa?“

„Oh, ei oska öelda. Siis, kõrbes, jagus inimestele igal päeval uuesti seda leiba, mida hakati „mannaks“ kutsuma ja inimesed ei tohtinud endale koguda rohkem, kui neile söögiks vaja oli.“ Selgitas Saul Joonasele. Aga kas sa panid tähele, et täna jäi toidupoolist ülegi, nii et jüngrid korjasid kaksteist korvitäit veel palukesi kokku sellest kõigest, mis rahvale jagati.“

„Kas nüüd hakkabki nii ole, niisamuti nelikümmend aasta, nagu toona kõrbes?“ küsis väikevend suuremalt.

„Ei tea, lähme uurime Jeesuse käest,“ ütles Saul. Vennad kiirustasid Jeesusele ja Tema jüngritele järele.

Järgmisel päeval jõudsid vennad järve äärde. Seal oli taas suur hulk rahvast. Selgus, et nii mõnelgi, kes oli olnud nende viie tuhande hulgas, oli huulil küsimus, kuidas Jeesus neid toitit ja kas Ta teeb seda veel?

Järve kaldal olid paadid, mis olid tulnud Tibeeriast. Rahvas ronis paatidesse ja sõitis Jeesusele järele. Rahvas uskus, et Ta on jüngritele Kapernauma järele läinud. Nii oligi!

Jeesus oli Kapernaumas rahval vastas ja ütles neile: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, te ei otsi mind mitte sellepärast, et te nägite tunnustähti, vaid et te sõite leiba ja teie kõhud said täis. Ärge nõutage rooga, mis hävib, vaid rooga, mis püsib igaveseks eluks. Seda annab teile Inimese Poeg, sest Teda on Jumal Isa pitseriga kinnitanud.“

Siis nad ütlesid Talle: „Mida me peame ette võtma, et teha Jumala tegusid?“ Jeesus vastas: „See ongi Jumala tegu, et te usute Temasse, kelle Ta on läkitanud.“ Siis nad ütlesid Talle: „Mis tunnustähe Sa siis teed, et me näeksime ja võiksime Sind uskuda? Mida Sa teed? Meie esiisad sõid kõrbes mannat, nõnda nagu on kirjutatud: Ta andis neile süüa leiba taevast.“

Siis ütles Jeesus neile: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, ei andnud Mooses teile leiba taevast, vaid minu Isa annab teile tõelist leiba taevast. Sest Jumala leib on see, kes tuleb taevast alla ja annab maailmale elu.“

Siis nad ütlesid Talle: „Issand, anna meile alati seda leiba!“ Jeesus ütles neile: „Mina olen eluleib. Kes minu juurde tuleb, see ei nälg iialgi, ja kes minusse usub, see ei janune enam iialgi.“

„Kas sa kuulsid?“ sakutas Joonas Sauli varrukast. „Jeesus on eluleib!“

„Jah, ma hakkam vist mõistma!“ Saul kummardus Joonase poole. „Eile, seal väljakul, kui Jeesus meid leibade ja kaladega söötis, ei soovinud Ta niivõrd, et meie nälg oleks kustutatud, vaid hoopiski seda, et me näeksime, milline saab olema kord meie põli Jumala, Jeesuse Isa, juures Taevases kuningriigis. Siis ei tunne enam keegi nälga. Aga praegu siin tahab Jeesus meid kinnitada usus Jumalasse ja Tema õpetusse, et me saaksime kord Taevasesse kuningriiki. Seni saavad meie hinged kosutust Jumala õpetusega, mida Jeesus meile jagab.“

„Jah, Issand on helde!“ mõtleb Joonas endamisi.